

Duminica a III-a a Paștelui

Duminica a III-a a Paștelui- Lecturi : Fapte, 3,13-15.17; Psalmul 4; 1 Ioan 2,1-5e; Luca 24,35-48

« Convertiți-vă și întoarceți-vă pentru ca păcatele voastre să fie iertate. »

Meditație vincentiană

Cele două cuvinte fundamentale din lecturile de astăzi sunt: CONVERTIREA ȘI ÎNȚELEGEREA.

Este impresionantă schimbarea lui Petru și a ucenicilor din Emaus după ce au crezut că Isus a înviat din morți.

Petru s-a îndoit de multe ori, însă de fiecare dată când a înțeles că este Învățătorul, s-a aruncat în fața lui, fără teamă, oferindu-i întreaga ființă, viața și toată speranța. Unul dintre cele mai frumoase momente ale relației dintre Petru și Isus a avut loc pe țărmul mării Tiberiade, când Isus, după învierea din morți, le apare ucenicilor a treia oară (Ioan 21,1-8). Isus le poruncește să arunce mrejele în partea cealaltă a bărcii (să-și deschidă inima și să se convertească), iar când Ioan îl recunoaște pe Isus (« E Domnul » !), Petru, pur și simplu « s-a aruncat în mare ».

Mă întreb deseori cum a putut Petru să se lepede de Isus de trei ori când acesta era condamnat și biciuit. În afară de explicațiile date de Scriptură, lepădarea ne arată că Petru a avut momentele sale de îndoială, însă a simțit și iertarea și înțelegerea din partea Învățătorului. Sfântul părinte Papa Francisc spune că: nu putem ierta dacă nu am simțit niciodată că am fost iertați. Și sfântul Vincentiu ne-a arătat că trebuie să ne fondăm credința pe experiența de Dumnezeu care trebuie trăită alături de cel sărac: experiența ne transformă definitiv inima. Mulți sfinți au trecut prin noaptea întunecată a îndoielii pentru că aveau o credință puternică în Cristos. Îndoiala – opusul credinței – este așadar o slăbiciune a ființei umane.

Citind prima lectură putem înțelege importanța experienței. Înainte ca Isus înviat din morți să se arate apostolilor și înaintea coborârii Duhului Sfânt, Petru avea îndoieli, era dezamăgit de moartea lui Isus, credea că totul s-a terminat. În fragmentul citit, Petru prezintă două sentimente importante: convertirea și mila. El acuză oamenii de moartea lui Isus și arată cu putere propria convertire, cerându-le să se convertească și ei la rândul lor: « Voi v-ați lepădat de cel sfânt și drept și ați cerut să vă fie eliberat un om ucigaș. Voi l-ați ucis pe cel care conduce la viață, dar Dumnezeu l-a înviat din morți pe acesta căruia noi îi suntem martori ». Imediat însă Petru își arată mila față de acești oameni, spune că le înțelege îndoiala: « știu că din neștiință ați făcut aceasta (...) Așadar, convertiți-vă și întoarceți-vă pentru ca păcatele

voastre să fie iertate ». Experiența personală i-a permis să pătrundă în inima oamenilor și să le înțeleagă teama, pe care și el a simțit-o. Experiența personală i-a permis să vorbească în cunoștință de cauză despre frumusețea convertirii.

Ucenicii din Emaus aveau și ei îndoieli, chiar și după ce li s-a arătat Isus de mai multe ori și sub mai multe înfățișări arătându-le că El este Mesia, cel Înviat. Cea mai frumoasă dovadă are loc atunci când Isus îi face să-l recunoască în simplul gest de « frângere a pâinii ».

Și noi, vincentienii, deseori ne lepădăm de Isus « din neștiință » sau cu știință, însă El, cu multă răbdare ne arată că ne este alături. Această îndoială, slăbiciune omenească, ne poate ajuta să-i înțelegem pe cei pe care-i slujim, să-i iubim și cu multă răbdare să luptăm împreună pentru a obține demnitatea de copii ai lui Dumnezeu.

În același timp, asemenea sfântului Vincențiu, apropierea de cel sărac ne transformă și ne conduce la convertire, ne face mai înțelegători cu ceilalți și cu noi înșine. Devenim deschiși în fața regretelor lor și gata să-i iertăm sincer. Devenim mai omenoși, putem să înțelegem propriile slăbiciuni și să ne iertăm, continuându-ne în același timp drumul de convertire « aruncând năvodul în partea dreaptă a bărcii ».

Experiența ne ajută să le arătăm săracilor prezența Duhului Sfânt în noi. Nu trebuie să le arătăm săracilor rănilor noastre, așa cum a făcut Isus în fața ucenicilor, ca aceștia să creadă. E suficient ca noi să le arătăm vocația noastră vincentiană în « frângerea pâinii » așa săracii ne vor recunoaște ca ucenicii Domnului Înviat.

Traducere: sora Magdalena